

(Politické) výpovědi německého divadla (No. 2)

Po německém Hamletovi jsem shodou okolností viděl v Ostravě francouzské operní zpracování, jež mi zpětně podtrhlo některé momenty činoherní inscenace.

Lars Eidinger jako Hamlet v Ostermeierově inscenaci FOTO ARCHIV PDFNJ

Thomas Ostermeier vidí zásadní otázku lidského bytí v kontrastu s mašinérií politické moci, jež drtí osobní život – nejen občanům, ale i jejím vykonavatelům. „Be or not to be“ je leitmotivem, který zazní celkem třikrát. Jeho existenciální rozměr podtrhuje přidaná scéna pohřbu Hamletova otce, vlastně první reálná, po monologu prezentovaném jako live TV (Hamlet je kameramanem sám sobě). Bizarní eskapády hrobníka (jediného), který nezvládá praktické stránky pohřbu, jsou jakoby prologem ke svatbě Gertrudy s Claudiem. Královna je prezentována jako vskutku ordinérní – jak smyslným tancem při hostině, tak i francouzským šansonem. Tato stárnoucí oplzlá žena se vzápětí změní v mladou naivní Ofélii – mimořádný výkon Jenny König. (Všichni herci, kromě Hamleta, hrají dvě role.)

Základní pozice postav za dlouhým stolem (jako na schůzi), jimž předsedající (vesměs Claudius) sděluje svoje názory a příkazy do mikrofonu, podtrhuje „politickou“ rovinu dramatu. Využívání live přenosu poukazuje na neúměrnou roli vizuálního v dnešním životě (nejen mediálním, ale i soukromém). První exponování monologu v této formě podtrhuje dominanci takto vytvářené „skutečnosti“ nad realitou. Zcizovací momenty jsou přítomny už od scény pohřbu. Nejzřetelnější jsou asi v koncepci fyzis hlavní postavy. Místo mladého štíhlého intelektuála vidíme trochu opotřebovaného, obtloustlého muže ve středních letech, s neustále padajícími kalhotami na šlích. Ve scéně šílenství, při „obvyklém německém svlékání“, se odhalí jako vysportovaný mladík – jeho břicho vytvářel vaton. (Horatio ve slypech naopak ukáže svoje skutečné břicho.) Nepřijedou žádní herci – představení sehraje Hamlet se svými kumpány.

Zkrácení je dosti razantní, hlavní textové momenty jsou ovšem zachovány, i když někdy působí v civilní kostýmní ambaláži jakoby nepatřičně. Je tím ovšem zdůrazněna univerzalita situací, kterou ve shonu všedního života nevnímáme. Tak jsem viděl zásadní „poselství“ Ostermeierovy inscenace Shakespeara – podtržené naléhavou hereckou interpretací. (Naléhavou i přesto, že jsem měl záblesk dojmu, že Lars Eidinger si svého Hamleta užívá trochu podobně jako Miroslav Donutil Sluhu dvou pánů.) Prožil jsem jedinečný divadelní zážitek.

Romantický rozervanec Hamlet (Thomas Weinhappel) neví, co si počít FOTO
MARTIN POPELÁŘ

V operním Hamletovi si skladatel Ambroise Thomas a jeho libretisté (Michel Carré a Jules Barbier) vlastně žádné otázky nekladli – napsali milostné drama se špetkou tragedie, ale šťastným koncem: Hamlet přežije a stává se králem. Dílo nese všechny znaky romantické opery – významnou roli má sbor, Hamlet uvítá herce malou pitkou, kdy si všichni zazpívají pijáckou píseň (takřka povinná součást tehdejší opery). Ofélie je poslána „do kláštera“ ve svatebním rouchu, poté, co se princ odmítne s ní oženit. V zoufalství se utopí a do kláštera je poslána Gertruda. Hamlet přežije (Fortinbras je vypuštěn z děje) a stává se králem. Recenzi čtete [zde](#).

///

Předchozí díl festivalového zpravodajství:

(Politické) výpovědi německého divadla (No. 1)

Komentáře k článku: (Politické) výpovědi německého divadla (No. 2)

Přidat komentář

(Nezapomeňte vyplnit položky označené hvězdičkou.)
